

El llenguatge

Poc encoratjador

La lectura de l'expressió «un panorama poc alentador» en un titular compost amb destacats caràcters tipogràfics i encapçalant un article aparegut en una revista de notable difusió, deu haver desorientat molta gent. Qui potser ha experimentat gran perplexitat, davant aquest estrany «alentador» a què hom no vacil·la a recórrer en tot un titular, qui el deu haver donat per bo, no essent-li possible de capir que una forma incorrecta pugui accedir en un lloc on té una presència tan ostensible.

Malgrat el crèdit que encara sembla doncs merèixer, cal recordar que l'adjectiu «alentador», així com el verb «alentar», del qual prové, són formes totalment inadmissibles, de les quals hauríem de prescindir. El verb català corresponent al del castellà «alentar» és alenar, del qual hem obtingut el substantiu alè. Però alenar significa únicament «respirar, exhalar l'alè» i no té, com «alentar», aquest segon significat de «infondre vigor, amimar», ni ha originat tampoc cap adjectiu derivat, corresponent i equivalent a «alentador».

Els verbs que més pròpiament expressen aquest significat amb què encara és indègudament usat el verb «alentar» són animar i encoratjar, als quals podríem afegir també engrescar, entusiasmar, ihuslonar i segurament algú més i tot, tots els quals —o gairebé tots— presenten l'adjectiu derivat que indica qui realitza l'acció del verb (agent): animador, encoratjador, engrescador, entusiasmador. Anàlogament, en lloc de les formes de sentit negatiu «desalentar» i «desalentador», tan impròpies, en català, com les de sentit positiu, podem fer servir desanimar i descoratjar, o desanimador i descoratjador.

Algú ha cregut trobar en el verb alentir un equivalent català del verb castellà «alentar», amb un canvi de conjugació, talment com acovardir correspon i equival a «acobardar». Però alentir és un derivat de lent, que pertany, per tant, a un camp de significació molt diferent, i que mai no s'ha d'usar amb el mateix valor que animar o encoratjar.

Albert Jané